

PAST NA ŽENICHA

Alexander Stainforth

Alexander Stainforth
PAST NA ŽENICHA

Historická romance

Praha 2023

Alexander Stainforth: Past na ženicha
První vydání
Copyright © 2023 Alexander Stainforth

Vydalo nakladatelství David Kaps,
Rybná 716/24, 110 00 Praha 1 – Staré Město
www.stainforth.cz v roce 2023 jako svou 22. publikaci

Redaktor: Josef Pepson Snětivý, 2023
Images and Cover Art Illustration © Lee Avison / Trevillion
Images, 2023. Cover Text by Alena Šulcová, 2023

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88179-32-0 (ePub)
ISBN 978-80-88179-33-7 (MobiPocket)

TIŠTĚNOU VERZI VYDÁVÁ NAKLADATELSTVÍ ČAS
OBJEDNAT JI MŮŽETE NA www.stainforth.cz

Tato kniha je dílem fikce. Jména, postavy, místa a události jsou pouze výtvořem mých představ.

Z obsahu prvního dílu

Oliver Russell se ocitl v noční můře. Po otci sice zdědil hraběcí titul, ale také obrovské dluhy. Aby zabránil bližícímu se bankrotu, rozjel se za bezdětnou a zámožnou tetou, s níž se rodina dlouhá léta nestýkala a která by mu snad jako jediná mohla pomoci. Lady Rosemary Ruthvenová ho kupodivu přijala a přislíbila, že se o všechno postará. Pod podmínkou, že se ožení...

Clara Digbyová nechvalně proslula jako „nevěsta na útěku“. Dvakrát už uprchla od oltáře a společnost na ní nenechala nit suchou, ačkoliv bylo jasně vysvětleno, proč se odmítla provdat. Skoro každému muži naháněla strach – a rozhodně jí nepomáhala ani skutečnost, že sňatkem chtěl její otec docílit spojení s váženou a uznávanou rodinou.

Ti dva neměli zdánlivě nic společného. Ovšem jen do chvíle, než si Oliver vyslechl tetin verdikt: ožení se s Clarou Digbyovou.

Když se pak Oliver a Clara nečekaně setkali a situace se trochu víc zamotala, zjistili, že je k sobě přece jen něco přitahuje.

Clara už však po dvou zklamáních mužům nedůvěřovala. A bylo pouze na Oliverovi, aby si svou laskavou a upřímnou duší získal její srdce.

Když je následně rodinné záležitosti Oliverova nejlepšího přítele, vikomta Henryho Fostera, přivedly do Worcestershiru, začali se sblížovat a Clara si uvědomila, že se do Olivera zamilovala.

I Henryho sestra Evelyn však propadla lásce ke Clařině bratrovi Jonathanovi, což od počátku nevěstilo nic dobrého. Její chování hraničilo až s posedlostí, od nikoho si nechtěla nechat vymluvit, že Jonathan je pro ni ten pravý, a umínla si, že se za něj provdá.

Když už si Clara s Oliverem konečně přiznávali, jaké city k sobě chovají, Oliver zaslechl, jak si jeho matka Philippa s tetou, lady Ruthvenovou, vyčítají dávné tajemství.

Skutečnost, že Oliver není syn Philippy, ale hraběnky Ruthvenové, ho dohnala ke

zrušení sňatku s Clarou. Nechtěl být dalším mužem v jejím životě, který ji klamal, ačkoliv sám o svém skutečném původu do poslední chvíle nevěděl.

Clara se ovšem rozhodla jednat, a nakonec se svatba uskutečnila.

Oliver se odmítl stýkat s Philippou i se svou pravou matkou.

Když se koncem roku v domě lady Ruthvenové objevil nečekaný host, Samuel Hutson, který vzápětí zmizel, aniž by se setkali, začala mít Rosemary podivné tušení. A nepříjemný pocit den za dnem sílil...

Kapitola 1.

Londýn
Únor, 1850

Zima roku 1850 připadala hraběnce Rosemary Ruthvenové nekonečná. A to byla sotva polovina února. Nepříjemné počasí se potáhne ještě několik týdnů, a vzápětí přijde jaro plné dešťů, ale snad i prozářených dnů.

Vyhlédla z okna ložnice a povzdychla si. Ulice St. James's byla pokryta poduškou sněhu, místy skoro zledovatělou, jak jí projížděly drožky a v noci přituhovalo. Z komínů se valil dým, přes který nebylo možné daleko dohlédnout, a jakmile vyšla ven, zahltil jí plíce. Skoro se netěšila na nic jiného, než že se vrátí domů.

Usadila se do křesla u krbu a prohlédla si ruce. Vnímala ty nevzhledné stařecké skvrny, které se na nich pozvolna objevovaly. A nedodávaly jí žádný optimismus, protože předznamenávaly, že

se jí život krátí. Neúprosný koloběh světa – zrození a smrt, pomyslela si hořce.

Vzdychla si a napila se čaje, který už skoro vychladl.

Kéž by jí tu aspoň někdo dělal společnost! Sice přemýšlela nad tím, že si pořídí psa, jenž by ji přivedl na jiné myšlenky, ale majordom Turner (zřejmě v obavách, jakou paseku by psisko v celém domě natropilo) jí neopomněl mnohokrát připomenout, jak je důležité takové čtyřnohé stvoření přísně vycvičit a že s její nedočkavostí by si zbytečně kazila náladu.

Nejspíš měl pravdu. Nepatřila k těm nejtrpělivějším. Vlastně nebyla vůbec trpělivá, nikdy. To jen okolnosti osudu ji nutily vyčkávat...

Nejraději by se rozjela na Pershore za Oliverem, svým utajovaným synem. Nikdy se neměl dozvědět pravdu, navždy ji měl považovat za pouhou příbuznou, tetu, která se mu do života nevměšovala, ale po všech událostech loňského roku se nedokázala spokojit s rolí, kterou jí zmíněný osud přidělil.

A pak tu byl také onen nečekaný návštěvník.

Samuel Hutson.

Častokrát si prohlížela jeho navštívenku. Nejprve usoudila, že je obchodník, jak majordom sám poznamenal, ale později, když nechala prověřit uvedenou adresu, se dozvěděla, že provozuje advokátní činnost.

Měla nutkání domluvit si s ním schůzku, zjistit, proč ji vyhledal, a rázem odešel. Při každé takové úvaze se jí však v hrudi usadila úzkost, jež jí v tom posléze zabránila.

Samuel Hutson...

Ať je to, kdo chce, nebude po něm víc pátrat. Kdyby chtěl, kdyby se jednalo o nějaké naléhavé záležitosti, jistě by se ji pokusil kontaktovat znovu a vysvětlil jí, co ho minulý rok *odvolalo*.

Vypustí pana Hutsona z hlavy. Nejdůležitější je teď soustředit se na Olivera. A zřejmě i na Philippu, jeho náhradní matku a zároveň svou švagrovou. Kdyby spojily síly, mohly by se dostat k Oliverovi blíž a přimět ho, aby jim odpustil. Jenomže Philippa na její dopis

odeslaný v prosinci dosud nereagovala. Uchýlila se opět k sestře Beatrici do Brightonu. Bůh ví, v jakém stavu se právě nachází. Oliver ani s ní od sňatku s Clarou nepromluvil. Nebýt lady Digbyové, Clařiny matky, která se s ní občas podělila o novinky, nevěděla by ani, že očekávají první přírůstek do rodiny.

Její vnouče...

Už to v ní zažehlo nový žár. Musí se s Oliverem usmířit, ať to bude stát cokoliv. vzdala se ho, okolnosti si to tehdy žádaly, ale o vztah s vlastním vnoučetem se připravit nenechá.

Možná by nebylo od věci dát zapřáhnout a rovnou se na Pershore vydat. Samozřejmě, až se vyčasí. Jak by ji Oliver přijal, pokud tedy vůbec? Ale cožpak by měl to srdce nevěnovat jí ani vteřinu času a zkrátka ji vyhostit?

Ne, Oliver je tvrdohlavý – byla to vlastnost, kterou na sobě obdivovala i nesnášela, a on ji zkrátka podědil –, rozhodně však není bezcitný.

Od jeho manželky Clary by se jistě dočkala podpory, nepřála si ji ale do těchto

záležitostí zbytečně zaplétat, navíc v jejím požeňnaném stavu. Rozrušila by se, a Oliver by s ní pak už do smrti nepromluvil.

Teprve nyní postřehla, jak neustále vzdychá. Samotné jí to bylo protivné, protože takovými typy lidí z hloubi duše opovrhovala.

Ozvalo se zaklepání na dveře, po němž následovalo mírné zavrzení. Na prahu stanul majordom Turner, na stříbrném podnose nesl dopis.

Od Philippy?

Nebo snad přímo od Olivera? Chtěl jí popřát příjemné sváteční období, ale vinou počasí psaní přišlo až dnes?

Ne, nemůže se hned chytat plané naděje.

„Omlouvám se, paní hraběnko. Dorazil jakýsi mladík, který trval na tom, abych vám okamžitě předal tento dopis.“

Rosemary se zamračila. Po těle jí přejel mráz a celou hrud' jí sevřela tolika známá úzkost. Musela zatnout ruce v pěst, jelikož se jí roztráslly prsty, a ona nemínila připustit, aby si toho majordom všiml.

„Položte ho tamhle,“ pokynula ke stolku u krbu.

„Jak poručíte,“ přitakal majordom a před odchodem zkontroloval, zda má hraběnka dostatečné pohodlí a není potřeba přiložit.

Když Rosemary osaměla, uvolnila sevření a uviděla, jak se jí prsty stále chvějí. Vstala a přistoupila ke krbu, aby se trochu ohřála. Ale mohla by snad ruce vložit přímo do ohně, a stejně by cítila hrozivý chlad.

Polkla, v hrdle jí vyschlo.

Musí se vzchopit. I když doufala, že se jedná o psaní od Olivera, instinkt jí napovídal, že se jí řádky nebudou číst snadno a nejspíš v úvahách probděl celou noc.

Modlila se, ano, skutečně se modlila, aby se spletla. Třeba ji lady Digbyová informuje o Clařině těhotenství...

Jenomže jakmile list rozevřela, zapotácěla se a musela se přichytit krbové římsy.

Už ta první slova jí probodla srdce jako dýka.

Ale jak? Jak je to vůbec možné? Neslyšela o něm přece tolik let! Uprchl! Zradil ji!

Uvrhl ji do naprostého neštěstí, které ovlivnilo zbytek jejího života!

Můj sladký anděli,

Nikdo jiný ji tak neoslovoval. Nikdo o tom nevěděl, nikomu o tom nepověděla ani kdysi, ani potom. Bylo to její tajemství...

Musela se něčeho napít. A nezáleželo, že čaj už je nyní naprosto studený, dolila si šálek a začala číst řádky od začátku, od *jeho* prvních slov.

Můj sladký anděli,

vím, jak jsem troufalý, vím, jak mnou musíš opovrhovat po všem, co se přihodilo. Ale musíš mi uvěřit! Musíš uvěřit, že mě obelhali, že jsem byl v podstatě vyhnán a celé roky žil v domnění, že jsi zemřela. Až nedávno, po letech, když jsem se vrátil z New Yorku do Londýna, jsem se dozvěděl pravdu. Zahlédl jsem Tě na ulici a začal zjišťovat podrobnosti o Tvém novém životě. Navštívil jsem Tě, loni v listopadu, ale neměl jsem dost odvahy stanout Ti tváří

*v tvář a sdělit Ti, co se před lety událo.
Vím, že jsi po mně pátrala. Po Samuelu
Hutsonovi. Chybí mi kuráž přijít za Tebou
znovu. Mám strach, že mě nenávidíš
a nařídila bys služebnictvu, aby mě
okamžitě vykázano.*

*Už jen k sepsání tohoto dopisu jsem se
dlouho odhodlával a ještě déle mi trvalo
přimět se Ti jej poslat.*

Prosím.

*Naléhavě Tě prosím – přijed' za mnou.
V kteroukoliv denní i noční dobu, adresu
znáš.*

*Nikdy jsem na Tebe nezapomněl.
Nikdy jsem Tě nepřestal milovat, ani
našeho nebohého syna.*

Navždy Tvůj Benjamin

Rosemary málem vykřikla.

Upustila list na zem, poblíž ohně, a dopila
čaj.

Jenomže tentokrát jí obyčejný nápoj
nestačil. Potřebovala něco silnějšího.
Zazvonila na sluhu a nechala si přinést
sherry. Vzápětí ho vyzvala k odchodu

a sama si nalila sklenku. A pak další a další, až se jí v hrudi usadil pokojnější žár. Zamotala se jí sice hlava, avšak to byla zanedbatelná maličkost vzhledem k tomu, co se právě dozvěděla.

Vstala z pohovky, zapotácela se a spadla zpět na nadýchaný polštář.

To přece...

To přece není možné!

Benjamin Howell ji opustil, svedl ji, zanechal v hanbě a samotnou! Nemohl si myslet, že zemřela! Jak by vůbec mohl tušit, že se jí narodil syn, když už v tu dobu dávno nebyla v Pershore?

Někdo zná její tajemství!

Někdo se za Benjamina vydává a chystá se ji vydírat. Okrást ji o majetek, zničit Olivera, celou rodinu Russellových!

Můj sladký anděli...

Tak něžně jí říkal Benjamin pouze v soukromí, když je nemohla zahlédnout živá duše. Leda by se někomu svěřil *on*, ovšem...

Narodila ses jako Russellová! zakřičela na sebe v duchu. Nesmíš podlehnout panice. Nesmíš si nechat zkalit mozek

domněnkami, které mohou být od pravdy na míle daleko!

Ano, teď se zhluboka nadechne a rozmyslí se, co udělá.

Má se za ním rozjet hned? Jenomže venku se zrovna tak mocně rozchumelilo, jak zjistila pohledem z okna.

Zachová klid.

Pečlivě zváží každý jednotlivý krok.

Už teď však věděla, že existuje pouze jediná možnost: setkat se tváří v tvář s Benjaminem. Nebo Samuelem Hutsonem, ať už používá jakékoliv jméno.

A co když je to léčka?

Co když se za Benjaminu přece jen kdosi vydává, a ona vklouzne do rukou násilného vyděrače?

Pak si s ním poradí. Jako se všemi zloduchy. Doprovodí ji majordom Turner, zaváže ho přísnou mlčenlivostí. Slouží jí léta, na něj se může spolehnout. A pro jistotu ho rádně odmění, vlastně i kočího.

Opět zvonkem přivolala sluhu a byla ráda, že se objevil přímo majordom.

„Pane Turnere,“ oslovila ho bez zbytečných průtahů, „nechte na zítřejší ráno

připravit kočár. A vy osobně mě budete doprovázet na každém kroku.“

Majordom se na nepatrný okamžik zarazil.

„Kam se paní hraběnka chystá?“

„To se dozvíte až cestou. Zatím vám mohu sdělit, že nepojedeme mimo Londýn, v podstatě to není nijak vzdálený cíl. Ale potřebuju... Potřebuju se na vás spolehnout, vše musí proběhnout ve vší diskrétnosti.“

„Samozřejmě, paní hraběnko,“ přikývl muž a chystal se odejít, když ho Rosemary zadržela.

„Ručíte mi za to, nikomu ani slovo, pane Turnere. Nepřeju si, aby si o našem odjezdu celý den špitalo služebnictvo. Vymyslete si něco věrohodného a s kočím si taktéž porad'te.“

„Víte, že mi můžete naprosto důvěřovat.“

Rosemary se nepatrně ulevilo. Tak tohle by měla za sebou. Personál bude pochopitelně zvědavý, kam ji majordom doprovází – nebylo to zrovna obvyklé. Ale kterého jiného muže mohla požádat o pomoc? Lorda Digbyho? Nebylo jisté, zda ho obchodní záležitosti neodvelely mimo město, navíc by mu těžko vysvětlovala,

proč jej o to žádá. Majordomovi nemusela sdělovat nic, co sama nechtěla.

Pohlédla na hodiny a zavrtěla hlavou.

Do rána zbývá spousta času. Neusne, tím si mohla být zcela jistá. Bude hloubat nad tím, zda je Samuel Hutson skutečně Benjaminem Howellem.

Co se tehdy vlastně přihodilo?

Jednoho dne zmizel...

A ona zůstala sama, s dítětem, které nosila pod srdcem.

Musela se svěřit bratrovi Merrittovi, který byl již několik let ženatý s Philippou. A ten jí celou dobu tvrdil, že i když po Benjaminovi pátral, jako by se po něm slehla zem. Přísahal, že by z něho stáhl kůži zaživa, aby ho přinutil dostát povinností. I Philippa tvrdila, jak si celé roky neúspěch vyčítal. Zdálo se, že Benjamin uprchl z Anglie...

Co když jí Merritt lhal?

Co když všechno bylo jinak?

Těžko se na to bratra mohla ptát, když byl po smrti.

Zhluboka se nadechla. Je důležité uklidnit se a nenechat se ovládnout záludnou myslí.

Pokud jsou Benjamin Howell a Samuel Hutson jedna a tatáž osoba, brzy se o tom přesvědčí.

***

Noc trvala snad celou věčnost. Rosemary se zdálo, že během ní uplynulo snad ještě víc než dalších třicet let. Vybavovala si chvíle plné lásky, kdy se zcela odevzdala Benjaminovi, kdy se v podstatě postavila společnosti a prahla po člověku z nižší třídy. Nevnímala nic jiného, než jak se jí v jeho blízkosti rozbuší srdce, jak jí hrudí prostoupí dechberoucí teplo a šeptající slova lásky ji odvádějí do zcela odlišného světa. Ten, v němž byla vychovávána, pro ni nic neznamenal. Záleželo jí pouze na Benjaminovi, na vášni, která je spalovala, na příslibu příštích dnů. A když mu sdělila, že je v očekávání, oči se mu zalily radostí. Přísahali si věrnost, svatbu, lásku na věky věků...

Ale zůstala sama.

A tehdy započala její zkáza.

Pravda, nakonec to nedopadlo tak zle. Z jejího syna Olivera vyrostl muž, na něhož mohla být pyšná. Měl smysl pro čest a spravedlnost, za rodinu by bojoval do posledního kapky krve. A uměl milovat stejně hluboce jako ona.

A Rosemary se mezitím provdala za starého a majetného hraběte Ruthvena. Jeho indispozice, patrně způsobená věkem, mu zamezila zplodit dědice. Ale možná to tak mělo být, protože po jeho smrti získala rozsáhlý majetek, který jednoho dne odkáže svému jedinému dítěti.

Kdyby Benjamin nezmizel, co by s nimi bylo dál? Kdo by nakonec převzal sídlo Russellů – věřitelé, kterým Merritt dlužil obrovskou sumu, nebo snad nějakí velmi vzdálení příbuzní, o kterých léta neslyšeli a jistě by si dělali zálsusk na každý odpadlý *drobeček* dědictví?

Co když se všechno odehrálo přesně tak, jak mělo?

Rosemary za úsvitu raději vstala a přivolala komornou, aby ji připravila na setkání.

Připomněla si existující hrozbu, že ji Samuel Hutson láká do pasti a jen předstírá, že je jejím dávným milencem.

Přesto... Kdyby to byl on...

Toužila být neodolatelná, i přes svůj věk, i přes ty pramínky stříbřitých vlasů...

Toužila na něj zapůsobit jako nedobytná ledová královna, která svou zimní krásou a nelitostným pohledem dokáže zmrazit celé město.

Kruhy pod očima z nevyspání její záměr nepatrně pokazily, přesto nakonec v zrcadle spatřila bytost, která svou majestátností a odhodlaností vzbuzovala vášně i hrůzu.

„Vzkažte majordomovi, že za půl hodiny vyjedeme,“ sdělila komorné při jejím odchodu a posilnila se sklenkou sherry. Možná bude potřebovat dvě.

Seděla na pohovce, ruce sepjaté v klíně, a připomínala si, že pokud před ní stane skutečný Benjamin, nesmí propadnout emocím.

Nic se nedá změnit.

Nyní je silná, zaopatřená.

Minulost s Benjaminem zůstane pohřbená, ať už je živý, nebo ne.

S nepokojem zamířila k oknu a stejně jako včera vyhlédla na St. James's. Londýnem se proháněl zuřivý vítr, ale aspoň už nesněžilo. Cesty působily stále kluzce, lidé se po ulici opatrně ploužili, aby si při pádu nepolámali nohy, a povozů kolem projíždělo méně než obvykle.

Opatrnější jízdy se neobávala. I v tomto počasí zastaví kočár před advokátní kanceláří Samuela Hutsona nanejvýš do dvaceti minut.

Rozbušilo se jí však srdce, když si uvědomila, že je Benjamin od návratu z New Yorku celou dobu tak blízko.

Ne! okřikla se. Setká se s ním pouze z jediného důvodu: ověří si jeho totožnost a zjistí, co od ní *ten člověk* požaduje.

Musí být připravená jednat, půjde-li o vyděrače. A aby Olivera ochránila, nebude se štítit ničeho. Nedopustí, aby mu někdo šlapal po štěstí. Návštěv věřitelů a lichvářů si po Merrittově smrti užil až až. Teď má jiné, příjemnější *starosti*, a ona bude za každou cenu hájit synovy zájmy.

„Kočár je přichystaný, mylady,“ ozval se za jejími zády pan Turner.

Překvapeně se otočila, neboť se tak ponořila do úvah, že nevnímala okolí. Přikývla, naposledy se zkontrolovala v zrcadle a vyrazila za majordomem.

Před sídlem už je očekával drahý povoz, a v ten moment Rosemary vydala instrukce, na jakou adresu pojedou.

Majordom seděl proti ní v kočáře, celou dobu zamlklý, stejně jako ona. Jistě jej spoutávala zvědavost, co u toho muže budou pohledávat. Byl však loajální, a veškerou dychtivost i domněnky si jako vždy nechával pro sebe.

Rosemary si z cesty k advokátovi nic nepamatovala. Srdce jí s každou minutou tlouklo silněji, dech se jí krátil.

A pak zastavili.

Dorazili do cíle.

Rosemary majordoma zadržela, když se hned chystal vystoupit. Zhluboka se nadechla, a teprve pak přikývla.

V rozhlehlém domě, dobře udržovaném, sídlilo hned několik kanceláří obchodníků, stavitelů, dokonce i lékařů. Za Samuelem Hutsonem museli vystoupat až do třetího patra.

Ještě přede dveřmi se Rosemary mocně nadechla, načež majordom vstoupil dovnitř a drobné, mladé sekretářce v šedých šatech a s pevně svázanými světle hnědými vlasy oznámil, že si s advokátem Hutsonem přeje promluvit hraběnka Ruthvenová. Okamžitě.

Dívka zmateně přikývla a rázem proklouzla do kanceláře samotného advokáta.

Rosemary se nervozitou ošila.

A když se dveře otevřely, neobjevila se sekretářka, aby ji uvedla dovnitř.

Dokonce ani Samuel Hutson ji nepřišel osobně přivítat.

Místo nich se před ní jako obr tyčil Benjamin Howell, Oliverův skutečný otec.

V tu chvíli omdlela.

Kapitola 2.

Svět zanikl.

Rosemary Ruthvenová, odvážná a patřičně přísná dáma, které se mnozí obávali a kterou jen málo lidí dokázalo upřímně chápat, se propadla do temnoty.

Když o několik minut později procitla v advokátově kanceláři, skláněl se nad ní jakýsi cizí muž. Letmým pohledem zaregistrovala, že opodál postávají majordom Turner i Benjamin. V ten moment se jí srdce opět splašilo. Naštěstí se brzy upokojila a muž, pravděpodobně lékař, se na ni nepřírozeně usmál, jak to měl nejspíš nacvičeno z jednání s váženými klienty.

„Budete v pořádku, mylady, zřejmě se jednalo o menší rozrušení. Musíte víc odpočívat a zdržovat se vycházek v tomto nevlídném počasí,“ pronesl lékař a narovnal se. „Možná by se na posílnění hodila sklenka červeného vína.“

Benjamin Howell ihned pokynul sekretářce, aby se toho zhostila, zatímco

Rosemary se opatrně posadila. Připadala si nemožně, když tu přede všemi ležela jako nějaká nemohoucí stařena, která vyžaduje dozor lékaře.

„Děkuju vám, už je to mnohem lepší,“ obrátila se na něj a přikývla.

„Bylo mi ctí, lady Ruthvenová. Kdybyste kdykoliv potřebovala mé služby, neváhejte se na mě obrátit. Svou navštívenku ponechám u pana Turnera.“

Rosemary znovu na projev vděčnosti poděkovala a rozloučila se s ním. Sekretářka před ni na pečlivě vyleštěný stůl postavila sklenku vína, již se rozechvělou rukou chopila.

Proboha, už se vzchop, Rosemary! rozkřikla se v duchu. Toto setkání zatím postupovalo přesně tak, jak si nepřála, jak nehodlala nedopustit!

„Nechte nás o samotě, pane Turnere,“ sdělila majordomovi, jenž po krátkém zaváhání přikývl. Stačil však ještě pohledem varovat advokáta, protože si byl jistý, že právě on je viníkem mdlob jeho paní.

Konečně zůstali v místnosti jenom oni dva.

Benjamin si rukou projel mírně prošedivělé vlasy, kdysi stejně tak havraní, jakými se pyšnil Oliver. Modré oči už nezářily tím jinošským jasem, plným nadějí a očekávání, přesto se jí z nich lehce zamotala hlava.

Přisedl si k Rosemary, do druhého rohu pohovky, aby ji víc nerozrušoval.

„Asi je to šok. Věř mi, že stejný jsem prožíval i já, když jsem tě spatřil ve městě.“

Rosemary se při Benjaminových slovech zachvěla. Vypila naráz téměř polovinu sklenky bez ohledu na to, jak se to v jejím postavení nehodilo, aby byla vůbec schopná mluvit.

„Přes třicet let jsem o tobě nevěděla. Jak ses vůbec mohl opovážit přijít do mého domu a poslat mi ten zpropadený dopis?!“ Čím déle hovořila, tím víc její hlas nabýval na síle a jistotě. Odvážná a tvrdá část její duše se znovu hlásila ke slovu.

„Řekl mi, že jsi mrtvá... Chtěl mě zabít a pak...“

„Kdo ti to řekl? Kdo tě chtěl zabít?!“ vykřikla ohromeně. Co jí to tu Benjamin vykládá za nesmysly?

„Neměla bys tolik křičet, zdejší zdi jsou poměrně chatrné.“

Rosemary pohlédla ke dveřím. Benjamin měl pravdu, musí se ztišit. Na majordoma se sice mohla spolehnout, ale bůh ví, co může roztrousit ta vychrtlá sekretářka.

„Tak kdo to byl? Co se mi snažíš namluvit za hlouposti?“ pokračovala umírněnějším tónem.

„Tvůj bratr. Merritt.“

„Merritt? A tomu mám uvěřit? Merrittovi jsem se svěřila až poté, co jsi mě opustil, zradil, co jsi porušil všechny sliby a nechal mě samotnou s dítětem na cestě! Hledal tě, marně!“

Benjamin si hluboce vzdychl a zadíval se jí přímo do očí.

Rosemary se instinktivně napřímila. Nesmí ho nechat, aby se jí vpil do duše. Nesmí obdivovat jeho urostlou postavu, široká ramena a pohled, který nemohl nechat žádnou Londýňanku klidnou. Neměl už hladce oholenou tvář, zdobilo ji mírné strniště, protkané stříbrem jako jeho vlasy. A to ho možná dělalo ještě přitažlivějším a svůdnějším.

„V tom případě ti Merritt lhal.“

„Proč by něco takového dělal? Nedává to smysl! Lžeš – netuším, s jakým záměrem, zda se chceš dostat k mým penězům, vydírat mě –, ale všechno, co jsi dosud řekl, je jedna bohapustá lež!“

„Napadlo mě, že mi nebudeš věřit,“ řekl Benjamin po krátké odmlce.

Hlas měl mužnější, hlubší. A Rosemary si najednou připadala jako ta dávná naivní dívka, která toužila po jeho lásce a oddanosti, kvůli které by ztratila postavení a nejspíš i veškerý kontakt s rodinou.

„Nevím proč, ale celou tu dobu jsem si schovával tento vzkaz. Nejspíš z podivné nostalgie.“ Vstal a přešel ke svému stolu. Odemkl vrchní zásuvku a vytáhl z ní zažloutlý pomačkaný list.

„Co je to?“ Rosemary neudržela zvědavost na uzdě. Každý kousek těla se jí chvěl. Nevěděla, co je lež a co pravda.

Benjamin k ní zamířil a list jí podal, pak se opět usadil a vyčkával, až si jej Rosemary přečte.

Vím, že milujete mou sestru. Svěřila se mi, ale neříkejte jí o tom, prosím, ať mé jednání nepovažuje za zradu. Prověřil jsem si Vás i celou Vaši rodinu a podle mých informací jste čestný muž, hoden Rosemary. Má rodina by nikdy s Vaším sňatkem nesouhlasila, ale já mám na srdci pouze blaho své sestry. Musíme se setkat. Mohu Vám pomoci a zaopatřit Vás, než si najdete vlastní cestu. Vím, že se o ni chcete postarat sám, čehož si velmi cením, ale neodmítněte mou pomoc, záleží-li Vám na jejím štěstí.

S úctou Merritt Russell

Viděla bezpočet Merrittových dopisů. Mnohokrát byla při tom, když nějaký psal, a některé od něj dosud měla uschované.

Proto nabyla na jistotě, že ten vzkaz psal skutečně *on*.

Hrdlo se jí stáhlo úzkostí a musela dopít víno.

Přiložila si dlaň na hrud', v níž opět mohutně tepalo srdce, jako by se hnalo do samotného podsvětí na divokém d'áblově hřebci.

„Zprvu jsem na to odmítl reagovat. Ani jsem se ti o dopisu nezmínil, jak si Merritt přál. Nechtěl jsem, aby sis myslela, že jsem zbabělec a požádám tvého bratra o pomoc, když mi ji sám nabídl. Ale nakonec jsem ho kontaktoval. Mí rodiče o našich plánech nevěděli, však víš, že jsem naši lásku tajil i před nimi, měli jsme zkrátka začít nový život. A menší částka by se nám hodila. Navíc jsem nabyl dojmu, že bratrovi na tobě opravdu záleží. A to byla má největší chyba.“

Rosemary spoutal strach. S každým Benjaminovým odhalením kolem ní rostly obří hrůzné hradby, které pomyslně dosahovaly až k obloze. Pokud je nepřemůže teď, neprorazí jednu z těch zdí a nepostaví se hrůze čelem, už nikdy nebude stejná.

Udělal to. Je ostatně Russellová, připomínala si, silná, neochvějná, neporazitelná!

„Jak... Jak se o nás mohl Merritt dozvědět? Proč mi lhal? Proč předstíral, že o našem vztahu neměl nejmenší tušení,

když jsem za ním přišla s prosbou o pomoc? Proč po tobě poté nechal pátrat?“

„Odhalil nás kvůli tvé komorné.“

„Kvůli Marianě?“ vyhrkla Rosemary zaskočeně. Proboha, ta dívka byla ve stejném věku jako ona. Je sice pravda, že jí jediné důvěřovala, předávali si přes ni psaní, ale... Mariana by to neudělala. Jaký by k tomu měla důvod?

„Tvůj bratr si všiml, že v noci přímo z tvého pokoje často opouští dům a míří do ulic Worcesteru. Sledoval ji. A nebyl to žádný hlupák...“

„Jenomže Mariana by mě nikdy nezradila...“

„...kdyby jí Merritt doslova nepřiložil nůž na krk. Nebylo ti divné, že zmizela? Že se po ní v podstatě slehla zem?“

Rosemary málem nahlas vykřikla.

Jednoho dne, ještě než Merrittovi prozradila své hříchy, jí hlavní služebná představila novou komornou se slovy, že je Mariana musela bezodkladně opustit kvůli churavějící matce. Nestihla se s ní ani rozloučit. Rosemary ji v tu chvíli pouze litovala, nepojala žádné podezření,

a posléze už na ni nemyslela, protože měla sama starostí víc, než by unesla kterákoliv dívka jejího postavení.

„Merritt ji zavraždil?“

„Nebo nechal zavraždit,“ odpověděl Benjamin.

Ne, to je nehorázná lež! Merritt přece nemohl být tak zlý a úskočný! Ano, znala jeho nectnosti a slabosti, málem celou rodinu zničil hazardem, nikdy by ji však nenapadlo, že se dopustil vraždy.

Takže Mariana, její věrná komorná a tehdejší přítelkyně, na kterou si dlouhá léta ani nevzpomněla, je celé ty roky zřejmě mrtvá.

Otřásla se. Tělo jí pohltila horkost, která nechtěla ustat, byť se Rosemary pokoušela opanovat tou největší silou, jaké nyní byla schopná.

„Tvůj bratr se se mnou chtěl sejít za Worcesterem, na jedné z opuštěných farem, abychom měli dostatek soukromí a nikdo nepojal podezření. Byl jsem naprostý hlupák, protože mi to nepřipadalo podivné. Znal jsem tebe a myslel jsem si, že stejně

tak dobrý člověk je i Merritt Russell. Jak moc jsem se spletl!“

Rosemary vstala. Přešla k oknu a otevřela je. Co na tom, že venku řádila zima a rozpoutala se teď i chumelenice, ji stravovala nesnesitelná horkost. Dokonce ji snad páčila i kůže. Jedovaté žhavé jehličky ji bodaly v každíčkém kousku těla a nemínily ustát.

„Jsi v pořádku?“

Najednou stál za ní a zvolna jí pokládal ruce na ramena.

Rosemary projela další vlna žáru, ale tentokrát ne nepříjemného. Panebože, ani ve snu by ji nenapadlo, že něco takového ještě někdy pocítí. Tu touhu, ten neuhasitelný chtíč... Benjaminův dotek v ní vyvolal dávné vzpomínky. Na jejich první střetnutí, první polibek, první podlehnutí...

Byla mladá, možná naivní a hloupá, ale už tehdy přesně věděla, co její tělo žádá.

Ale nemůže se za to trýznit, protože v Benjaminově případě se nejednalo pouze o tělesnou žádostivost. Milovala ho duší i srdcem. Vzдалa by se kvůli němu rodiny,

majetku, titulu. Benjamin byl její jasnou hvězdou, za níž by ušla tisíce mil.

„Co se stalo, když jste se sešli?“ zeptala se Rosemary po chvílce napětí.

Benjamin uvolnil sevření, aby ji přiměl vrátit se na pohovku, sám mezitím okno zase zavřel a tentokrát k ní přisedl mnohem blíž. Vzal její dlaň do své a něžně po ní přešel palcem.

„Tvůj bratr tam nebyl sám. V podstatě se objevil až poté, co mě čtyři jeho muži přemohli a málem utloukli k smrti. Vysmál se mi. Nechal mě svázat a připoutat za ruce ke stropu.“ Vyhrnul si rukávy saka i košile, aby Rosemary odhalil dávné jizvy.

„Panebože,“ vyhrkla. Udělalo se jí opět mdlo, útroby se jí sevřely odporem i nenávisť k Merrittovi. Jak se k něčemu tak podlému mohl snížit?

„Nechal mě tam viset skoro dva týdny. Dopřával mi trochu vody, jednou za dva dny. O jídle jsem mohl jen snít. Naživu mě držely jenom obavy, co se asi děje s tebou, co ti Merritt s otcem provedli.“

Rosemary bolestně přivřela oči.

A ona Benjaminu tolik let proklínala! Opustil ji, zničil jí život, avšak jak se teď zdá, ne dobrovolně. Byl k tomu donucen. Jejím bratrem, který přísahal, že Benjamin nejspíš opustil zemi a zanechal ji v ostudě s outěžkem... Mohl by v tom mít prsty i otec? Ne, popřela tuto domněnku vzápětí, nedokázal by v to sobě dusit.

„Jedné noci se vrátil. Tvrdil, že jsi zemřela, když ses pokusila... zbavit se našeho dítěte. Proklínal mě. Seslal na mě snad všechny pekelné demony. Opět jsem mu naivně uvěřil – té jeho pomatené hře. Už mi na ničem nezáleželo. Řekl, že mám dvě možnosti, buď zabije mě a celou mou rodinu, nebo se potichu vypařím z Anglie a už nikdy se tu neobjevím.“

„Odjel jsi...“

„Když jsem viděl, čeho je schopný, bál jsem se o matku a otce. A tady mě nic nedrželo, mohl jsem umřít kdekoliv. Byl jsem připravený tě následovat...“

„Nenapadlo tě ani ověřit si, zda Merritt nelže?“

„Byl tak přesvědčivý... Musela bys ho vidět.“

Proti tomu Rosemary nemohla nic namítat. Vždyť i ona Merrittovi uvěřila. Připadalo jí, že když se mu svěruje, v jaké situaci se ocitla, slyší o jejich zapovězeném vztahu poprvé, přitom už všechno věděl a držel Benjamina v zajetí.

Jenomže...

Jak si může být skálopevně jistá, že ji Benjamin neklame? Mohl si tu historku vymyslet, a když se objevil v Londýně a dozvěděl se, jak je zámožná, rozhodl se znovu zkusit štěstí.

„Stále mi nevěříš,“ vydechl Benjamin zklamaně.

„Nevím, čemu, nebo komu mám vlastně věřit.“

Benjamin pustil její ruku a znovu si prsty projel vlasy.

„Ten vzkaz jsi mohl napsat také sám a přesvědčit mě, že...“ Lhala sama sobě, Merrittův rukopis přece poznala. Bylo však obtížné smířit se s tím, že v podstatě promarnila život.

„Podívej se mi do očí,“ přerušil ji a poposedl si tak, aby nemohla vnímat nic jiného. Rosemary to odmítala, odvracela se

od něj. To poslední, co chtěla, bylo splynout s jeho modří, nahlédnout do jeho duše a znovu se s ním po letech zaplést. To sama sobě přece nesměla udělat.

„Máš i nějaký jiný důkaz?“ zeptala se, načež si odkašlala a požádala Benjaminu, ať jí dolije víno.

„Mám, osud mého otce.“

„On stále žije?“

„Ne, bohužel ne, ani matka,“ hlesl Benjamin. „Ale krátce po mém odjezdu do Ameriky jeho sklad i většina obchodů v Londýně podlehla požáru. Přišel o celý majetek. Neslyšela jsi o tom?“

Rosemary zpozorněla.

Neměla sílu Benjaminova otce vyhledat, vlastně k tomu nebyl jediný důvod – jeho rodina o nich nevěděla a Merritt tvrdil, že navštívil každý kout, kde by se mohl Benjamin ukrývat. Později zaslechla, že pan Howell zkrachoval, lidé mluvili i o požáru v Londýně, ale ji nikdy nenapadlo si ty věci propojit. Všichni se jen radovali z toho, že hrabě Russell s chotí Philippou si z dlouhých cest přivezli syna Olivera.

Jejich Olivera. Konečně! Po několika letech manželství bez potomka!

Jí v té době už na ničem nezáleželo. Byla zničená. Zklamaná v lásce... Vzdala se dítěte, které měla vychovávat s Benjaminem, odjela do rodinného sídla v Londýně. Otec s Merrittem se ji chystali provdat a ona se cítila jako dřevěná loutka, kterou ovládali jiní a která neměla žádnou vlastní vůli a možnosti.

Nejspíš se Merrittovi hodila do plánů...

Pochopil, že on nebo snad Philippa jsou neplodní. Dítě, dědic, přišlo v pravý čas.

Skryla si obličej do dlaní. Bože, jak mohla tohle všechno přehlédnout? Jak jí mohly unikat tak důležité a jasné souvislosti?

A Merritt se přitom celou dobu tvářil, jako by jí projevovat laskavost, že jedině díky němu unikla skandálu a postará se o jejího syna.

Proto nechtěl, aby se k němu přibližovala. Nepatřila do jeho dalších záměrů – o jejích příštích krůčcích se sám rozhodl. A po několika peripetiích posléze souhlasila se sňatkem s hrabětem Ruthvenem, i když někteří tvrdili opak, že se za něj provdala

proti vůli rodiny. Neprohlopila – byl to starý a hodný muž, nic lepšího se jí v dané chvíli přihodit nemohlo.

„Když jsem minulý říjen navštívil v rodném Worcesteru notáře v pracovní záležitosti, překvapilo mě, že má pro mě od otce uschované psaní.“

„Co v něm stálo?“

„Popis toho, co mu rodina Russellových způsobila, i když jejich směrem ukazovalo sotva pár přímých důkazů, včetně svědectví o žhárství dvou mužů, kteří nakonec původní výpověď popřeli. Soud se tím odmítl zabývat. Kdyby o nás dvou otec věděl, nevzdal by se... Našel by spojitost mezi mým odjezdem, tebou, Merritem, jeho pomstou. Možná pak by soudce přesvědčil, ačkoliv Russellovi byli mocní a nejspíš by se případ zametl pod koberec.“

Benjamin opět došel pro další list a Rosemary si mohla přečíst vše, co už jí sdělil. Navíc listina Benjaminova otce byla ověřena notářem přesně toho roku, kdy už byla s bratrem a švagrovou *na cestách*. A Merritt je tehdy na dva či tři týdny

opustil, ponechal je samotné v tom velkém odlehlém domě...

Takže je to tak.

Merritt ji celou dobu klamal.

Věděla o tom Philippa? Patří to k nějakým jejím tajemstvím?

Zalapala po dechu. Nemůže se tak nechat svazovat minulostí, neexistuje nic, čím by ji mohla změnit, jak události napravit.

„A co po mně žádáš teď, Benjamine?“

Ohromeně si ji prohlédl, zprvu nenacházel žádná slova. To byla její zásadní reakce? Nic víc?

„Ty jsi teď advokát, já vdova. A naše dítě...“

„Myslíš Olivera, hraběte Russella z Pershore?“

Rosemary zrudla. Věděl o něm... Věděl!

„Nebylo tak těžké dát si události dohromady. Opustila jsi s bratrem a švagrovou Anglii, vrátili jste se až po mnoha měsících. A hrabě, který několik let marně toužil po potomkovi, se náhle pyšnil synem. Nikomu to nepřipadalo podezřelé. Ale já jsem si ty měsíce spočítal. A jednou

jsem Olivera zahlédl... Tu podobu nelze popřít, Rosemary. Vypadá jako já zamlada.“

„To není pravda,“ bránila se chabě.

„Alespoň ty mi nelži.“

Rosemary se několikrát dlouze nadechla a stejně tak dlouze i vydechovala, aby se upokojila a panikou si nepřivodila další mdloby.

„Rozhodl ses mě vydírat? Nebo snad Olivera?“

Benjamin přemítal, co jím otrásl víc. Letitá lež, nespravedlnost a zničení celé jeho rodiny, nebo snad to, že ho Rosemary považuje za prospěcháře, který by se snížil na úroveň jejího podlého bratra? Byl snad hlupák, když od ní očekával větší projevení citů?

„Opravdu tě napadlo, že bych toho byl schopný?“

Mlčela, čímž v podstatě vyjádřila souhlas s Benjaminovými domněnkami. Zčervenal – rozhořčením, že ho obviňuje z něčeho tak odporného.

„Dobře, měl jsem předpokládat, že k podobné debatě dojde... Velmi dobře si uvědomuju, čím sis prošla. Zmizel jsem,

bratr tě odvezl pryč, zřejmě tě přiměl vzdát se dítěte, abys nezahanbila rodinu. Ale zatím jsi nevzala v potaz, co se přihodilo mně a celé mé rodině. Odplul jsem do cizí země. Měl jsem sice štěstí, narazil jsem na dávného přítele a podařilo se mi postavit se na vlastní nohy, ačkoliv mi zprvu na ničem nezáleželo, byl jsem připravený cestou zemřít. Díky talentu a známostem jsem se poté vzdělával... Změnil jsem si jméno, abych aspoň trochu zapomněl na minulost a našel malou jiskru k životu, protože jsem mohl pomáhat lidem, kteří se ocitli v situaci, z níž zdánlivě neviděli východisko. Ale přesto jsem celou tu dobu – celou tu zatracenou dobu, Rosemary – truchlil nad ztrátou dívky, kterou jsem bezmezně miloval, nad ztrátou našeho dítěte!“

Rosemary seděla jako opářená. Strnule na Benjaminu hleděla. Uvěřila mu. Každé slovo, každý detail, každé gesto. Neklamal ji.

„Nikdy jsem se neoženil. Přísahal jsem si, že nezradím jedinou ženu, kterou jsem miloval – a tou jsi byla ty.“

„Benjamine...“

„Ne, teď ti nedovolím, abys mě přerušovala. Celé ty roky jsem na tebe nedokázal zapomenout. Nemohl jsem. Pořád jsem tě miloval a modlil se k Bohu každý den za to, aby tvá duše došla pokoje. Když jsem se vrátil do Londýna a spatřil tě, myslel jsem, že mě šálí zrak, že už jsem se možná dočista pomátl. Zapátral jsem – bezpečně, aby nikdo nepojal podezření. A postupně jsem odhaloval skutečnost. Oba jsme oběťmi Merritta Russella, Rosemary. My oba. Nejen ty. Nedokázal jsem ti stanout tváří v tvář, v listopadu jsem z tvého domu zbaběle uprchl, od té doby jsem skoro nezamhouřil oči. Proto ten dopis... A... Moc jsem si přál, abys byla ráda, že mě zase vidíš... A ty mě místo toho osočuješ.“

Místnost zaplnilo hrobové ticho. Rosemary si nebyla jistá, zda se Benjamin chystá pokračovat, nebo už domluvil.

„Možná jsi mě měl nechat věřit Merrittovi,“ hlesla.

„Raději bys dál žila v jeho bludu?“

„Je to teď komplikovanější, než by se mohlo zdát. A dobře mě poslouchej, Benjamine! Oliver se to nikdy nesmí dozvědět! Nikdy tě nesmí potkat! Zničilo by ho to! Proto tě žádám o jediné: Odjeď! Vrať se zpátky do New Yorku! Pokračuj ve svém původním životě!“

Musela v sobě najít dostatek sil, aby vstala. Pak se bez rozloučení vydala ke dveřím a nechala se panem Turnerem doprovodit ke kočáru.

Teprve doma, ve svém pokoji, se mohla zhroutit. Dovolila zoufalství, aby si našlo cestu ven z utrápené duše a prolít tolik slz, kolik snad neprolila za celé roky.

Kapitola 3.

Pershore

Clara Russellová dlouze hloubala nad tím, zda konečně zasáhnout, nebo dál ponechat problémům volný průběh. Slíbila přece Oliverovi, svému manželovi, že mu nikdy nepřipomene minulost – tu dlouho utajovanou skutečnost o jeho původu. Jenomže už se zkrátka nedokázala dívat na to, jak je zachmuřený, jak se mu myslí neustále prohánějí pochybnosti, nespokojenost, dokonce snad i nevraživost a chuť se na někoho obořit. Doufala, že vánoční svátky, které strávili s její rodinou a sourozenci Fosterovými, mu zlepší náladu – kromě toho, že se mohl těšit na jejich první dítě, jež někdy počátkem června přijde na svět –, ale on se naopak s novým rokem pohroužil ještě víc do sebe.

Kde byl ten Oliver, jehož poznala?

Kam se poděl jeho úsměv? Kam se poděla safírová zář jeho očí? Kam se poděl její strážný anděl?

Byl zkrátka pryč.

Muž, s nímž nyní žila, byl pouhým stínem toho, do něhož se zamilovala.

A pokud Oliver není schopný učinit svým mrzutostem konec, musí se k tomu odhodlat sama. I když se nejspíš pohádají, i když s ní možná několik dalších dní nepromluví a bude se jí vyhýbat. Odhodlala se to riziko podstoupit, kvůli němu samotnému. Až se uklidní, pochopí její záměry a přestane se rozčilovat.

„Ty nespíš?“ zeptal se, když vstoupila do salonu. Seděl v křesle poblíž krbu a zamračeně upíral zrak do ohně.

„Potřebovala jsem si na krátkou chvíli jen odpočinout,“ usmála se a políbila ho na tvář.

„Mám nechat přinést čaj?“

„Ne,“ odpověděla, když se usazovali vedle sebe na pohovku. Clara nevěděla, jak začít, ale pak ho přiměla, aby jí pohlédl do očí, a přešla rovnou k jádru věci.

„Už to musíš vyřešit.“

„Co?“ zarazil se Oliver. Nechápal, o čem Clara mluví.

„Ty víš moc dobře, co. Mučíš se tím celé týdny, což neprospívá žádnému z nás.“

Aha, uvědomil si v duchu. Došlo mu, kam Clara směřuje.

„Domluvili jsme se, že o tom nebudeme hovořit, je to historie, která...“

„Proboha, Oliver!“ vykřikla Clara rozhořčeně. Nepředstírala vztek, vskutku jej vnímala. „Nejsem slepá! Potácíš se po Pershore jako tělo bez duše, zejména od svátků. Nechápeš, že obě udělaly, co se jim pro tebe zdálo nejlepší?“

Oliver zbrunátněl a odmítavě zavrtěl hlavou.

„Claro, tímhle tato debata končí!“

„Ne, nekončí! Philippa Russellová tě vychovala, stála ti nablízku od tvých prvních krůčků. A Rosemary Ruthvenová, která tě porodila a považoval jsi ji celé roky za pouhou příbuznou, se pro tebe obětovala, abys měl šanci na dobrý život a neskončili jste společně v bídě, nebo aby tě její rodina neposlala do nějakého strašlivého sirotčince pro nalezence. Chápu, že jim vyčítáš lež o vlastním původu, ale pochop je! Philippa tě nemohla ztratit, a lady Ruthvenová...

Musela tě opustit, a přesto tě celé ty roky milovala! Víím od ní, že si dopisovala s Philippou, a stále tě tak alespoň zpovzdálí sledovala. A pomohla ti v nejtěžší životní chvíli. Díky ní jsme se našli i my dva. Pravdu ses sice nedozvěděl příjemným způsobem, ale nastal čas odpuštění, Olivero. Myslím to zcela vážně – s oběma se musíš udobřit, jinak se budeš dál trápit, a já už to zkrátka a dobře nedokážu snášet! Podíval ses poslední dobou do zrcadla? Nevidíš, jak moc ses změnil? Nemáš žádný důvod být nešťastný, neradovat se! Přitom se tu jenom potácíš ode zdi ke zdi.“

Když Clara utichla, Oliver se od ní odvrátil.

Měla pravdu, chtě nechtě si to musel připustit, ačkoli by to nahlas nevyslovil. Cítil vůči Philippě i Rosemary takovou zášť! Jak ho mohly klamat? Proč mu nikdo včas to strašné tajemství neodhalil?

Ovšem – změnilo by se na tom něco? Nebyl by stejně zahořklý, jako je teď?

A vánoční svátky, které tu léta trávil s Philippou i *otcem*, mu leccos připomněly. Od té doby nedokázal vyhnat z paměti, že

mu Philippa chybí a lady Ruthvenová... I přes její příšernou manipulativní povahu si na ni jaksi zvykl. A oblíbil si ji. Čert ho vem, ale on ji měl nakonec asi opravdu rád!

Tolik protichůdných myšlenek a pocitů mu připadalo tak matoucích, že už nerozuměl ani sám sobě a dokázal se jen utápět v temnotě.

„A co mám podle tebe dělat?“ vzdychl si.

„Odpovědět matce na dopis, který ti před Vánocemi poslala. To je první krok. Nemysli si, že o něm nevím. Usmiř se s ní, pozvi ji sem. A do Londýna za lady Ruthvenovou můžeme zajet společně. Ne, na mě se neohlížej a nic nenamítej. Je mi dobře, podle doktora Griffithse jsem v pořádku a nic už mě neomezuje. Zpočátku jsem sice byla vyčerpaná, upoutaná na lůžku, ale nevolnosti jsou pryč a já jsem připravená žít, ne se tady uzavřít a rezignovat na dění kolem.“

To byla naštěstí úlevná skutečnost. Po počátečních potížích se Clařin stav zlepšil a netížily ji žádné nemoci jako během prvních pár týdnů těhotenství.

„Není to dobrý nápad,“ namítl Oliver, i když poněkud slabším hlasem.

„Je to ten nejlepší nápad! I za tohoto počasí můžeme být kočárem za pár dní v Londýně a situace se aspoň trochu ujasní. Uvidíš, že se ti uleví. A tvá matka, Philippa, se sem ostatně může trvale vrátit. Já ji odtud nevyhnala. Nikdy by mně tady nepřekážela.“

Oliver se nadechl k protestům, ale v Clařiných očích spatřil varování, které už dobře znal, když mezi nimi občas došlo k drobným neshodám.

„Ne!“ odmítl přesto a prudce se zvedl. „Nikam nepojedeme, nikoho zvat nebudu!“

I Clara se postavila.

„To nebyla žádná nabídka k úvaze, Olivere! Zítرا vyrážíme!“

„Ty ses pomátla!“ rozkřikl se. Ano, jeho žena musela zešilet. Možná je to nějaký další vedlejší projev těhotenství – říkalo se přece, že ženy v tomto čase bývají náladové a nevyzpytatelné. Jistě je to i Clařin případ.

„Jak už jsem řekla, ráno budeme na cestě do Londýna!“

„Ne! Zakazuju ti na něco takového vůbec pomyslet! Zůstáváme! Jsi moje žena a budeš se muset naučit začít mě poslouchat!“ zahřměl, až ho poté samotného vyděsilo, když se místností rozlehlo naprosté ticho.

Clara k němu těsně přistoupila a zabodla mu prst do hrudi.

„Tento argument jsi použil naposled! Možná jsem z hlediska zákona *cosi* jako tvůj majetek, ale tímto způsobem se mnou jednat nebudeš! Je to pod tvoji úroveň, navíc jsi mě hluboce urazil! Nech si zabalit a připravit kočár, protože jestli ráno nebudeš nachystaný, odjedu za lady Ruthvenovou sama!“

S těmito slovy ho zanechala v salonu a zamířila do ložnice. Sotva za sebou zavřela, s úlevou dlouze vydechla. Věděla, že diskuse s Oliverem bude nepřijemná, ale naštěstí ji ustála a rozhodně neustoupí ani o píď, ať už si Oliver myslí, co chce. Činí tak pro jeho vlastní dobro.

Narovnala se, a už se jala přivolat komornou a dát jí pokyny k balení, když dovnitř vtrhl Oliver jako jarní bouře.

„Nemůžeš se do této záležitosti víc vměšovat, Claro! Copak nevidíš, jak nás to rozděluje?“

Zatím tedy není konec, pomyslela si zklamaně.

„Jediný, kdo nás rozděluje, jsi ty. Zkus se na sebe podívat z mého pohledu, připomeň si, co se ti neustále honí hlavou. Je to jediná šance. Odpuštění, usmíření.“

„Jsi paličatá jako nějaký mezek!“

Posadil se na divan a rozhořčeně na ni upíral zrak.

„Philippa i Rosemary tě milují. Jednou bys mohl litovat, žes jim včas neodpustil, že jsi promarnil léta plahočením se ve vzteku, pochybách, nedůvěře a zklamání.“

„Pomyslela jsi vůbec na to, že se s nimi nechci smířit? Že mě celou dobu trápí ty jejich strašné lži?“

„Pomyslela jsem na to, ale kdyby tomu tak bylo, nepůsobil bys jako kus uschlého dřeva, snažil by ses na to alespoň zapomenout. Místo toho všechen ten... hněv... a nepochopení den co den přiživuješ!“

Oliver musel připustit, že se Clara nemýlí. Ve všem se strefila do černého.

„Dobře, ať je po tvém. Ale je to jediný pokus. Jediný pokus.“ Postavil se. „Vícekrát mě k ničemu nepřinutíš!“

S odchodem za sebou práskl dveřmi, až se Clara zachvěla. Pozdvihla obočí, a posléze se pousmála. Zdolala s Oliverem dvě bitvy během několika minut.

Dnes s ní už pravděpodobně nepromluví. Cestou se k sobě budou chovat jako dva cizinci. Ale pak jí za to poděkuje. Byla si tím jistá.

Navíc, i kdyby to nevyšlo, aspoň se uvidí se sourozenci Fosterovými. Henry s Evelyn odjeli do Londýna za Oliverovým a Henryho přítelem, markýzem Lucasem Greyem. Ti tři se znali ještě z Etonu. Nyní se markýz po třech letech strávených na cestách vrátil domů za sestrami a tetou. Fosterovi přijali pohostinnost Clařiny rodiny v domě na Portman Square, takže až do Londýna s Oliverem dorazí, neexistuje možnost, že by se nepotkali.

I Oliver obdržel od Greyových pozvánku, ale se svými náladami raději zdvořile

odmítl, i když mu to Clara rozmlouvala. Tvrdil, že Lucas si byl stejně bližší spíš s Henrym.

A ona se aspoň dostane mezi lidi. V Pershore byla od počátku těhotenství poněkud izolovaná. Evelyn ji sice téměř každý den navštěvovala, ale ani ona neměla v Londýně přítelkyně, od kterých by se dozvídala novinky. Matka jí pravidelně psala, Vánoce strávili zde se všemi Digbyovými, ale po jejich odjezdu se tu začínala nudit.

Věřila, že příští dny přinesou zajímavý sled událostí. Oliver se usmíří s lady Ruthvenovou, na řadě bude Philippa Russellová... A v červnu mohou všichni společně oslavovat přírůstek do slavného rodu. Ať už se Clare narodí holčička, či chlapec.

***

Když Clara uléhala ke spánku, byla si stále skálopevně jistá, že dnešní noc stráví Oliver sám. Udivilo ji tedy, když zaslechla cvaknutí kliky a po něm tiché nášlapy.

Všechny svíce už zhasila, pouze z krbu k nim doléhalo trochu světla.

„Už spíš?“ zašeptal Oliver a posadil se k ní.

„Ne.“

„Omlouvám se. Víím, že to se mnou myslíš dobře, a když zvážím všechny možnosti, nejspíš je opravdu načase minulost uzavřít a s rodinou se usmířit.“

Clara přimhouřila oči. Že by Oliver prozřel tak brzy? Così se jí na jeho postoji nepozdávalo. Určitě má něco za lubem a touto taktikou se jí snaží zmanipulovat. Ostatně – nemohla by mu nic vyčítat, když ona mu dnes provedla to samé.

„Ale?“ nadhodila, aby pokračoval.

„Můžeme to ponechat na příští týden? Můžeme vyrazit třeba v pondělí?“

„Proč?“ Clara se zapřela dlaněmi o postel a posadila se. Přehodila si stažené vlasy přes rameno a upřeně se na něj ve tmě zaměřila.

„Potřebuju víc času. Promyslet si, co řeknu.“

„A není to zbytečné? Můžeš o tom přece přemýšlet v kočáře.“

Oliver si unaveně vzdychl. Věděl, že s Clarou nebude mít lehké pořízení, když si něco umanula. Však si ji takovou zamiloval, nelíbilo by se mu přece, kdyby se z ní stala pokojná ženuška, která jen pečuje o jeho blaho a sídlo.

„Je to pouhý strach,“ zašeptala. „Nemyslíš, že už jsme prožili mnohem horší události? Však si vzpomeň... Já *nevěsta na útěku*, ty na pokraji bankrotu. Proti tomuhle je smír s rodinou jako procházka růžovým sadem. Navíc tě Rosemary a Philippa bezmezně milují. Nemusíš se obávat jejich odmítnutí. Naopak je učiníš šťastnými, když s nimi opět promluvíš, a tobě samotnému se uleví.“

Oliver si vyzul boty a natáhl se na postel vedle Clary.

Uměla všechno tak dokonale vysvětlit a podat, že mohl těžko dál namítat a oddalovat nevyhnutelné. Vlastně nemá smysl cokoliv na Clařině plánu měnit. Aspoň to bude mít brzy za sebou.

„Pojď ke mně.“ Stáhnul si ji něžně do náruče a hladil ji po zádech. „Miluju tě

a moc mě mrzí, jak jsem se na tebe obořil a co všechno jsem řekl.“

Políbila ho na tvář. Bylo to víc než další slova.

„Takže ráno odjíždíme?“ nadhodila pro jistotu.

„Ano, ráno odjíždíme.“

***

Dům Digbyových na Portman Square byl víc než prostorný. Hostitelé ubytovali vikomta Fostera s jeho sestrou Evelyn v těch nejlepších pokojích s výhledem na park. Sice byl zasněžený, procházky byly téměř nemožné, ale to Evelyn překáželo ze všeho nejméně.

Byla v domě Digbyových.

S Jonathanem Digbym.

Už to jí působilo nesmírnou radost. Měla příležitost se s ním denně vídat, zasáhnout jeho srdce šípem jako Amor a brzy se stát jeho manželkou, jak už si minulý rok vysnila. Sice stále ještě nebyla uvedena do společnosti, ale Henry se nakonec uvolil, že na několik večírků může doprovodit

Clařinu sestru Margaret. Ty dvě si byly vzhledem a částečně i povahou podobné a rázem si padly do oka. A Maggie, která se zřejmě přiučila dobrému pozorování od sestry, rázem pochopila, do koho se Evelyn zamilovala. Slíbila jí však, že o tom nikomu nic neprozradí.

Koncem ledna navštívili tři slavnosti, při kterých se Evelyn držela v povzdálí, ačkoliv okamžitě zaujala londýnskou smetánku.

A Jonathan nezapomněl...

Loni si zamluvil první tanec, a letos jí tento slib splnil.

Ovšem na následujících večírcích se objevil sotva na dvě hodiny a ani jednou ji nevyzval k tanci. Přitom tančil celkem s pěti jinými slečnami! Copak ho nenapadlo, jak kvůli němu trpí?

Naštěstí její nová důvěrnice Maggie usoudila, že zdání může klamat.

„Třeba to udělal proto, abys na něj žárlila,“ prohlásila Maggie v Evelynině pokoji, kam se rády uchýlovaly a povídaly si o plesech, nápádnících a nové módě.

„Myslíš?“ Evelyn o tom pochybovala. Z knih, které četla, tomu nic nenapovídalo.

Kdyby ano, při tanci s oněmi slečnami by po ní aspoň hodil očkem, neignoroval by ji. Jí spíš připadalo, že si zkrátka splnil povinnost, a víc ho nezajímala. Ne, že by si jí v domě nevšímal, ale... Ale choval se k ní stejně jako k Maggie. Jako k vlastní sestře, ne jako k dívce, která je do něj až po uši zamilovaná.

„Bylo by to možné,“ trvala si na svém Maggie.

„Ne, nejspíš si budu muset přiznat porážku. Nezajímám ho, Maggie, jsem mu naprosto lhostejná.“ Z očí jí vyhrkly slzy, jak ji zabořelo u srdce. Je snad Jonathan úplně slepý? Nenapadá ho, jak jí ubližuje?

„Přece se nechceš tak snadno vzdát! Něco ses od Clary v Pershore mohla naučit: bojovnosti. Když ti o něco jde, musíš si za tím jít. Ať to stojí, co to stojí.“

Evelyn se zatvářila nechápavě.

„Zkrátka musíš být vytrvalá. A pokud se Jonathan neumí chopit iniciativy, udělej to sama. Jsme přece moderní dívky, nemůžou náš škatulkovat podle nějaké odvěké etikety. Třeba se Jonathan stydí... Víš, jeho zábava nikdy moc nezajímala. Nejdřív měl

na mysli Clařino blaho, teď mé... Sám se většinou držel stranou a netančil s žádnou dívkou víc než jednou, asi aby si jeho činy nemohl nikdo špatně vyložit.“

„Takže ty myslíš, že je jenom opatrnější?“ nadhodila Evelyn.

„Zřejmě ano. Na příštím plese ho vyzveš sama k tanci.“

Evelyn zjihla. „To nemůžu, to přece nejde.“

„A čeho se obáváš? Že tě odmítne? Ne, naopak se mu určitě zalíbí, jak statečně projevuješ lásku, kterou k němu cítíš, a mohli byste se tak sblížit.“

Evelyn by se za takovou pohádku upsala třeba i ďáblu, ale upřímně nevěřila, že by to mohlo být tak snadné. Maggie si muže velmi zjednodušuje, přitom se jedná o poměrně komplikované tvory.

„Nebo ho tím naprosto odradím.“

Maggie pokrčila rameny. „Ať tak, či onak, budeš mít aspoň jistotu. Sice si takovým jednáním můžeš zranit duši, ale po čase se zocelíš. Jako Clara. Na jedno nesmíš zapomenout, Evelyn: Jonathan není jediný nezadaný muž ve městě. Ráda tě podpořím

– byly bychom švagrové –, ale pro malinkou jistotu zvažuj i další možnosti.“

Evelyn se ještě víc pohroužila do ponuré nálady. Maggie ji dnes příliš nepovzbudila. V jednu chvíli ji nabádala, ať sama vyvine víc úsilí, avšak výsledek mohl být všelijaký, v další jí doporučila mít i záložní plán.

Zvažovala, zda ji Clara přece jen v Pershore nevarovala oprávněně. Neměla se na Jonathana tolik upínat. Ale všichni ti panáci, které jí Henry mezitím v Londýně představil, nesahali Jonathanovi ani po kotníky. Už si ani nevzpomínala na jejich jména, takže si je očíslovala a nacházela v tom poměrně dobrý systém.

Ten první byl příšerně nudný a vedl rozsáhlý monolog o svém vzdělání a ctnostech. Už při prvním pohledu na něj se o nich dalo pochybovat.

Druhý měl takovou podivnou bradavici nad obočím – obávala se, že by to mohlo být dědičné. A mít početné potomstvo posázené bradavicemi, to nepatřilo do jejích snů.

Třetí se po tanečním sále klátil, jako by chytil housera.

Čtvrtý měl příšerný dech, z něhož málem omdlela.

Pátý zadržával a Evelyn nebyla schopná dostát ani té slušnosti nechat ho po dvou minutách dopovědět větu.

Šestý jí připadal malý. A ona toužila mít vysoké syny, jako jsou Jonathan, Henry a Oliver.

Sedmý slintal. Ano, nelhala – Henry se o tom nakonec sám přesvědčil na vlastní oči. Zatímco hovořil a snažil se působit vesele, v koutku úst se mu vršily jedna slina za druhou a hledaly si cestu k bradě...

Při všech těchto nedostacích – které vyplouvaly na povrch zejména ve srovnání s adorovaným Jonathanem Digbym – to nebyly partie k zahození a jednalo se o slušné muže téměř bez poskvrnky. Podle Henryho... Evelyn měla jiný názor a nejraději by vzpomínky na ně nadosmrti potlačila.

„Potkala ses už se sestrami markýze Greye?“ změnila Maggie náhle téma.

„Ne, ty snad ano?“

„Seznámily jsme se krátce před vaším příjezdem, na večeři u Greyových. Nebylo

to nic formálního, opravdový markýzův návrat z cest se slaví až v sobotu. A troufám si říci, že jeho sestry a já jsme už dobré přítelkyně. Pravidelně si píšeme, teď, když se člověk stěží dostává mimo dům. Všude jsou samé ledové nástrahy. Musím tě s nimi během slavnosti seznámit. Určitě si padnete do oka.“

Evelyn na tom nezáleželo. Sestry Greyovy... Lord Grey...

Měla jiné starosti.

Jonathan možná nakonec nebude její spřízněnou duší.

Ale jak to?

Vždyť ona má deníček popsaný jménem *Evelyn Digbyová!*

Proč se její sen nemůže proměnit ve skutečnost?

Je pro Jonathana snad nedostatečná? Nevyhovuje mu? Hledá starší a zkušenější dívku, zběhlejší ve společenském životě?

V jednom má Maggie naprostou pravdu. Musí zkusit štěstí – teď, anebo nikdy. Osloví Jonathana přímo, a uvidí, zda se její svět zřítí do propasti, nebo vzlétne do nebeských výšin. Pokud ji odmítne,

potom... Potom v té propasti možná uvízne, protože na celém světě neexistuje jiný muž, do něhož by se mohla zamilovat.

„Nad čím tak dlouze dumáš?“ vyrušila ji Maggie.

„Nad plesem u lorda Greye. Bude tam i Jonathan?“

„Samozřejmě. Však se před léty v londýnských klubech pro gentlemany poznali – společně s Oliverem a Henrym – a stali se z nich tak trochu přátelé. Patří mezi pozvané a já jsem si jistá, že Jonathan je zvědavý, které země markýz procestoval. Určitě se bude jednat o nějakou nudnou mužskou záležitost, ale zaručuje to jeho přítomnost. Té předchozí večere se zúčastnit nemohl, takže s ním nyní můžeme definitivně počítat.“

Evelyn se zvolna pousmála.

Sobotní ples...

Už zanedlouho se vyjasní, zda se stane členem rodiny Digbyových.